

SÜPER SELMA

EMETİ SARUHAN

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

Yıkım /	7
Süper Selma /	13
Okeyle Açan Kazanır /	21
Klişe Hikâye /	31
Özlü Söz Ozanı /	43
Kamkat Reçeli /	49
Söylence /	55
Temizlik /	65
Uğursuz Pazartesi /	71
Akrep Ve Yılan /	77
Vorteks /	83
Vesikalık /	87

YIKIM

Yeterince dikkatli dinlersem bir ses duyabileceğime inandırmıştım kendimi. Tüm varlığımla uzun uzun dinledim. Başta konuşmalar duyduğumu sandım. Deli olacaktım sevinçten. Kalbim küt küt atmaya başladı. Sesler yaklaşsın diye bekledim, ta ki hiçbir şey duyamadığımı kabul edinceye kadar. Sonra haykırarak ağlamaya başladım. Ama ağzımdan ses çıkmadı. Gözyaşlarım tozla dolan gözlerimi biraz temizledi. Fakat sonra ağlamanın iyi bir fikir olmadığına kanaat getirdim. Su lazımdı bana. O panik hâlinde bunu düşünebilmişim evet.

Boynumun üzerine ne düşmüştü bilmiyorum ama çok acıyordu. Vücudumun hiçbir yerini kıpırdatamıyordum. Sağ ayağımın üzerindeki ağırlık kitaplığım olmalıydı. Kitaplarım, defalarca okuduklarım, kapağını açmaya fırsat bulamadıklarım, okumaya başlayıp hep ellinci sayfasında takıldığım, sonra yeniden başlayıp yine ellinci sayfasında kaldıklarım, bir dönem vücudumun bir uzvuymuşçasına elimde taşıdığım *Işığın Elleri*, sonra Umut'un kitapları... En azından onlar yanımdaydı. Umut benimleydi.

Aslında şöyle bir düşündüm de bütün eşyalarım yanımdaydı! Firavunlar gibi. Nasıl onlar öte âleme geçiş için değerli eşyalarıyla gömülmüşse ben de tüm varlığımla gömülmüştüm üç oda bir salon mezarıma. Dehşete kapıldım, yeniden... Küçük asansörlerde bile içim daralırdı benim. Bir keresinde MR'a girmiştim de bitinceye kadar hatim indirmiştim neredeyse. Hatim! Ah evet! Dudaklarım kıpırdamıyordu ama kalbim tekrar tekrar yineliyordu. Ya Allah! Biraz ferahladım. Sanki yerim de genişledi biraz.

Umut, nasıl merak etmiştir beni. Deli olmuştur. Telefonla defalarca aramış olmalı. Duymadığımda hep kızardı. Telefonu

açmayacaksan niye kullanıyorsun ki diye az azarlamadı beni. Gerçi şu an mazeretim var. Bir şey demez herhâlde. Ne yapayım Umut'um? Kolumu bile kaldıramıyorum ki! Elimde olsa seni merakta bırakır mıyım? Bir keresinde telefonu duymadım diye ta kalkıp nerelerden gelmiştin eve. Şimdi de gelmişsindir mutlaka. Ama evi yerinde bulamamışsındır bu sefer. Şu boğazımızdan artırıp taksitlerini ödediğimiz ev. İşte onun altındayım ben. Beş kat var üzerimde. Ne tuhaf! Ne tuhaf! Söyleyecek söz bulamıyorum.

Zaman geçmiyor. Oysa bir çırpıda beş bölüm dizi izledim, nasıl akşam olmuş fark etmezdim. Einstein haklıymış. Küçükken annem bir hikâye anlatırdı. Adamın biri gün çok çabuk geçiyor diye hayıflanırmış. Bilge biri kocaman bir tekerlek takmış demire, eline vermiş. Bu tekerleği döndürdüğü gün uzayacak, demiş. Adamın aklına yatmamış ama almış başlamış ittirmeye. Teker ağır, büyük, ittirdikçe ağırlaşmış, ittirdikçe ağırlaşmış. Adam akşamı zor etmiş. Nasıl, diye sorunca bilge, gerçekten günü uzattı, demiş. O hesap benimkisi. Ah, gittikçe ağırlaşıyor mu bu duvarlar! Nefes alamıyorum.

Biraz uyusam, gözlerimi kapatıyorum karanlık, açıyorum yine karanlık. Farkı yok. Bir meditasyon tekniği okumuştum Instagram'da. Derin derin nefes aall. Veeer. Derin derin nefes aall. Nefes alamıyorum...

Kaç saat oldu acaba? Hayret hiç acıkmadım! Sanki günlerdir ara öğünleri dört gözle bekleyen ben değilim. Diyetisyeni de az darlamadım doymuyorum diye. Ama haklıyım. İnsan yarım muzla doyar mı, mümkün mü bu? Kahvaltıda kibrit kutusu kadar yağsız peynir. Yağsız peynir cinayettir be! Dört zeytin... Dört zeytin dişimin kovuğuna gitmez benim. Böyle sıcak ekmekle, zeytinyağına batıra batıra...

Galiba acıkmışım. Başka şeyler düşünmeliyim.

Yok olmuyor, aklım dün Mualla'nın getirdiği poğaçalara kayıyor. Yemedim diye gurur duymuştum kendimle. Keşke yeseymişim. İnsanı mutlu eden şey nedir ki? Ya şöyle dumanı üstünde bergamotlu bir çaydır ya da yeni öğütülmüş, on metre

uzaktan duyulan kokusunda egzotik notalar taşıyan firenç pires kahvedir. Fırından çıktıktan sonra ilk sıcaklığını üzerinden atıp hafif ılıklaşmış, portakallı, kakaolu kek. Elmayla tarçının gevrek hamurla birleşip pudra şekeriyle günahlarından arındığı elmalı kurabiye. “Kim olursan ol gel, yine gel.” diye çağırın fıstıklı un helvası... Hayatın anlamı bunlardır işte. Biraz tombulmuşum. Olsun varsın, ne çıkar. Hem balık etliyim ben. Tombul denmez bana. Kemiklerim de ağır. Çıkarsam bir daha diyet yapar mıyım! Aslaaaa! Nah şuraya yazıyorum, şu duvara. Duvara. Duvar.

Duvarları boyayacaktık daha. İçimden kahaahalarla gülmek geliyor. İyi ki boyamamışız. Boşa gidecekti. Bir de Umut asla boyacı çağırmaz. İlla kendi boyayacak. Sanki anlıyormuş gibi! Her yeri batırır. Yüzünü gözünü boyaması da cabası. Sanat eseri gibi saatlerce uğraşır. Geçen yıl bir de iki renk çıkardı başıma. Fıstık yeşili ile eflatun. Kızdım. Bu ne böyle düğün salonu gibi, dedim. Bıyık altından gülümsedi, ses etmedi ama yaptı yine yapacağını. Bir gün eve bir geldim. Salonun duvarlar fıstık yeşiliyle eflatun. Bu neee, diye bağırılmışım. Gülererek düğün salonu, demez mi! Sonra karşılıklı kahaaha atmıştık. Ya işte böyle. Bu duvarlarda kahaahalarımız yankılanırdı bizim.

Kavga etmez miydik? Ederdik, şimdi yalan söyleyemem. Küçük takıntıları vardır Umut’un. İlla ki ayakkabıları düzgün yerleştirmek lazımmış. Burun kısmı öne gelecekmış. Beyim kim uğraşacak bunlarla, geç onu bir kalem. Ama tabii geçemedik. Sonu kavga. İncir çekirdeğini doldurmayacak meseleler. Ama her evde öyledir sanırım. Öyle midir ki? Ay kavga olmayan ev var mıdır ya? Biz küser küser barışırız. Sevenler ayrılmaz.

İyice arabeske bağladım değil mi? Ne yapayım çeneme vurdu. Yalnızlıktan korkarım çünkü ben. Yani böyle bir yalnızlıktan. Derin, sessiz, karanlık... Acaba her yer mi yıkıldı? Yoksa sadece bizim apartman mı? Son hatırladığım salonda oturduğum. Birden yer ayağımın altından kaydı. Toz ve o uğultu. Camların kırılması, kirişlerin gıcırtıyla devrilmesi kulağımdan gitmiyor. O çok sevdiğim televizyon ünitesinin iki kat olduğunu gördüm en son. Heybetli duruşundan eser kalmadı. Eğildi büküldü, küçü-

cük kaldı. Oysa satıcı maun ağacı bu, en dayanıklısı demişti.

Umut neredesin? Sağ mısın? Yoksa sen de o çok sevdiğin ofisinin enkazı altında mısın? Değilsen yanı başımda bir yerde çaresizce bekliyor olmalısın. Bekle beni!

Ya ölsem ya çıksam. Ah bir çıksam, bir çıksam şu enkazdan. Çıkarsam öyle bir yaşayacağım ki!

Nasıl çıkacağım? Seslenmek istiyorum sesim çıkmıyor nedense. Ağzımı açıyorum sanki büyük bir boşluk sesimi yutuyor. "Ağlasam sesimi duyar mısınız mısralarımda." Ahaha esprinin sırası mı şimdi. Gülüyor muyum? Yok sanırım ağlıyorum. Ne bileyim sesim çıkmayınca gülüyor muyum, ağlıyor muyum anlaşılmıyor. Zaten hep böyle olurdu. Çok gülünce, çok ağlayınca katılır kalırdım, sesim de çıkmazdı. Neyse vazgeçtim. Gülmenin de ağlamanın da anlamı yok şimdi. Neydi o dua? Anneannem küçükken okuturdu sürekli. Rabbi yessir vela tuasir... gerisini hatırlayamadım. Ama bu kadarı bile yetiyor. En sonunda, Ya Rabbim, sen bizi kayır, derdi anneannem. Yani koru kolla... Rabbi yessir, vela tuasir...

Bugün dersim yoktu. Olsaydı, okulda yakalanırdım depreme. Kolonları sağlamdı oranın. Kesin bir şey olmamıştır okula. Ama ben Aysun Hoca'ya yalvarmıştım, perşembe gününe ders koyma hocam diye. İşte insanın başına ne gelirse dil belasından. Keşke bir şey demeseydim, müdür ders programlarını yaptığında, kesin garazı var bana, her güne ders koymuş diye sinirlenmeseydim. Aysun Hoca'ya gidip aslansın sen, kaplansın sen, değiştirtirsin sen bu ders programını diye dil dökmeseydim. Sabah kahvaltısını yaptıktan sonra üşenmeyip yürüyüşe çıksaydım...

Böyle şeyler de hep beni bulur! İnsana Canan'ın şansını gibi şans lazım. Daha geçen ay sattı gitti dairesini. O zaman Pakize, kız Canan, bu semt çok prim yapacak, fiyatlar çok yükselecek, bak sonra dizini döversin, demişti. Nereden bilsin garibim Pakize. Hiç ses soluk gelmiyor da onların taraftan. Ah Pakize! Az hava atmadıydın sen de daireni iç mimara yaptırdım diye.

Dur, o ne? Bir ses mi duydum. Yoksa yine zihnim bana oyun mu oynuyor? İçim geçmiş biraz, sese mi uyandım acaba? İnsanın

böyle bir durumda bile uyuyabilmesi Allah'ın verdiği müthiş bir uyum yeteneği olmalı.

Aman Allah'ım yine duydum! Beni bulmuş olmalılar! Auzım çıktığı kadar haykırmak istiyorum. Yok! Sesim beni terk etmiş. Elim kolum da sıkışmış olmalı. Oynatmayı başaramıyorum. Ama ses, o ses gittikçe yakınlaşıyor. Heyecandan bayılacağım şimdi.

Temiz hava ciğerlerime doldu, başımı döndürdü. Nasıl bir mutluluk! Molozların arasından sıyrılıp bana kadar ulaştı. Artık rahatça duyuyorum sesleri. Çok heyecanlılar. “Galiba bulduk.” dediklerini duyabiliyorum. Gözümün önünden Umut geçiyor, Mualla'nın poğaçaları, rahmetli annem. Anne?

Birden sessizleştiler. Hâlbuki beni bulduklarını biliyorum. Çabucak çıkarsalar artık. Dayanacak gücüm kalmadı. Ah, işte son moloz parçasını da aldılar. Gece olmuş. Spot ışıkları gözümüne giriyor ama yine de görebiliyorum. Otuzlarında kumral bir delikanlı. Ağlıyor galiba. Kıyamam, ağlama sen. Bak işte çıktım çok şükür, demek istedim ama diyemedim. Ağzım itaat etmiyor bana nedense. Umut nerede acaba? Şimdi sedye getirip alırlar beni. Kumral çocuk bana baktı, arkasına dönüp maalesef, dedi.

Nasıl yani? Hey, beni bırakmayın burada. Hah neyse sedyeyi getirdiler işte. Yavaşça kaldırdılar, incitmekten korkuyorlar sanki, hoop, sedyedeyim şimdi. Oh bu nasıl bir ferahlık! Aaa işte Umut da orada. Kolumu kaldırmak istiyorum, kalkmıyor. Umut da ağlıyor. Kurban olduğum.

Kumral çocuk şimdi Umut'un yanında. Sarılıyor ona. Ben sarılacaktım! “Ensesine kirış düşmüş. Hemen vefat etmiş. Hiçbir şey hissetmemiştir.” Nasıl? Nasıl? Kim ölmüş? Kim? O ne? Yanlış tarafa, ambulans bu tarafta. Nereye götürüyorsunuz beni! Ben ölmüş müyüm? İçimden gülmek geliyor. Öldüğünü bile anlamayan ölü mü olur? İlahi kızım sen var yaa! Asıl yıkım bu oldu benim için. Yıldızlar gökyüzünde göz kırpmıyor. Bense son bir kez Umut'u ve gökyüzünü gördüğüm için mutluyum.

SÜPER SELMA

Güneşin sıcaklığıyla ateş toplarına dönüşmüş kum tanecikleri ayaklarını ısıırken, kendini mavi, serin denize hızlıca bıraktı. Göz alabildiğine uzanan tuzlu su, vücudunu anne şefkatiyle sarıp sarmaladı. Gözlerini kapayıp sırtüstü teslim oldu denize. İşte sonunda geride bırakmıştı ofisin tüm dedikoducularını, laf taşıyanlarını, ben bilirimcilerini, goygoycularını, kibir abidelerini, ıslak tuvalet terliğiyle ağzına vurulasılarını, kendisi istediği gibi izin kullanırken sıra sana geldiğinde birden kuralları hatırlayan şef bozuntularını...

Nasıl dayanmıştı bunca sene? Niye dayanmıştı? Düşündü. Bulduğu tek mantıklı cevap paraydı. Evet sanırım param yoktu, dedi kendi kendine. Faturaların, kredi kartlarının ödenmesi gerekiyordu. Her gün yataktan bezgin hâlde kalkıyor, ayaklarını sürüyerek hazırlanmaya başlıyordu. İçinden gelmesede saçını makyajını yapıyor, sıkıntıyla kombinini seçiyordu. Şimdi bunların hiçbirini düşünmek zorunda değildi. O yüzden ardına bile bakmadan, içi sızlamadan, gönlünün bir teli bile titremeden ofisin kapısını çekip çıkmıştı.

Kıyıya doğru yüzdü. Özel plajın tek misafiriydi. Kumsalın en güzel yerine konan şezlonga uzandığında, tetikte bekleyen garson elinde buz gibi meyveli sumuti ile koşarak geldi. Şemsiyenin açısını ayarladı. İstedığınız bir şey var mı hanımefendi, diye sordu. Teşekkür edip gönderdi. Denizi izlerken damağını gıdıklayan meyve rayihalarının tadına vararak içeceğini yudumlamaya başladı. Evet kolay olmamıştı buraya kadar gelmek. Her şey, o Kazım denen adamın -burada durup adam dediği için kendisinden özür diledi- arkasından kız kurusu diye ileri geri konuştuğunu duymasıyla başlamıştı.

Kimmiş kız kurusu!

Adamın odasının kapısını tak diye açıp bas bas bağırmişti. Kazım Bey, alı al moru mor koltuğunda çivilenmiş kalmış, ağzından sadece “Ama Selma Hanım.” sözü çıkabilmişti.

“Selma Hanım yaaa! Siz, daha otuz dördünde olan bana, pişirdiği yenilen, diktiği giyilen, anlattığı dinlenen, latifesine gülünen, yürüdüğünde arkasından nazar edilen, öğüdünü tutanların doğru yolu bulduğu bana, kız kurusu di ye mez si niz!!!”

“Yok daha neler! Kavun, karpuz, portakal, elma. İşte karşınızda süper Selma.” dedi arkadan bir ses.

Döndüğünde Ahmet’i gördü, bir de toplanmış kalabalığı.

Dudağının ucuyla gülümsedi. “He ya Süper Selma.” dedi.

Süper Selma lakabı o günden kaldı.

İşten atılmayı beklerken, ofisin asistanı şirketin büyük ortağı Suat Bey’in onu odasına beklediğini söyledi. Çekmecelerini nasıl toplayacağını düşünerek odaya gittiğinde Kazım Bey’in bir kenarda süklüm püklüm beklediğini fark etti. Suat Bey, Kazım Bey’e bakarak elini salladı. “Hadi Kazım!” Selma’nın şaşkın bakışları altında Kazım Bey ezilip büzülerek özür diledi. “Beni yanlış anladınız Selma Hanım.” Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu tabii ki ama Selma uzatmadı.

Kazım Bey de şirketin ortaklarından biriydi. Bundan dolayı olmalı ki Suat Bey, meseleyi kendisine iş edinmişti. Bu kadarla kalsa durumdan şüphelenmezdi ama Suat Bey, Selma’yı bir de terfi ettirdiğini açıkladı. Muhasebe departmanında müşteri hesaplarını takip edecekti. “Bunu çoktan beri yapmayı düşünüyorduk ama kısmet bugüneymiş.” dedi büyük patron. Ortaklar arasında hem hissesi hem yaşı en büyük olduğu için çalışanlar ondan böyle bahsederlerdi. Suat Bey, normalde pek akmaz, bulaşmaz, çalışanların işlerine karışmaz bir kişilikti. Sabah odasına geçerken karşılaştıklarına kerhen verdiği selamdan başka neredeyse teması yoktu çalışanlarla.

Selma kabul etti ama aklı, bu işin altında bir bit yeniği arıyordu. Buldu da. Şirketin başı mobbing davaları ile dertteydi. Yazılan şikâyet dilekçeleri doğrudan Çalışma Bakanlığı’na iletil-

miş, soruşturma açılmıştı. Böylesine hassas bir durumda, dışarıya sızacak en ufak bir olumsuzluk sorun olacaktı. Çakallar, dedi içinden Selma. “Demek bu da benim sus payım.”

Büyük patron, Selma'nın işletme mezunu olduğu için müşteri hesaplarının takibini yapabileceğini ancak daha ötesini anlamayacağını düşünmüştü. Fakat bilmedikleri şey, Selma'nın finans dünyasına epey hâkim olduğuydu. Bundan haberdar olsalardı muhtemelen bu hatayı yapmazlardı. Çünkü Selma, ilk bakışta hesaplarda bir gariplik olduğunu anladı.

Paranın tabiatını üniversitede değil mahalledeki meslek edindirme kursunda tanımıştı Selma. Muhasebe ve ön finans dersini veren emekli bankacı Yılmaz Yıldırım'dan öğrenmişti her şeyi. Yaz sıcağında tatil daha cazip gelmiş olacak ki derse kayıt yaptıranların hiçbiri gelmemişti. Sınıfta birkaç ders boyunca hoca ve Selma birbiriyle bakışmış, sonunda ders kaldırılmıştı. Ama Yılmaz Hoca, gözlerindeki kıvılcımı gördüğü Selma'yı özel öğrencisi kabul etti. Finans dünyasının inceliklerini, paranın neyi sevdiğini, neden kaçtığını, kredi almanın yollarını ve hatta şirketlerin vergi kaçırma hilelerini, nakış işler gibi sabırla Selma'ya anlattı. İşte vaktizamanında bunaltıcı sıcaklarda yılmayıp üstüne düştüğü bu dersler sayesinde Selma, patronların bir üçkâğıt içinde olduğunu sezdi. İlk işi, Yılmaz Hoca'ya koşmak oldu.

Çalıştığı şirketin ülkenin her yanında güzellik salonları vardı. Son dönem o kadar çok çoğalmıştı ki aynı mahallede iki hatta üç tane bile şube açıldığı oluyordu. Bu salonlarda nemlendiricisinden yüz temizleme kremine, serumdan peeling'e kadar yüzlerce ürün satılıyordu. Ancak ortada dönen alışverişin hacmiyle, hesaplarda görünenin miktarı birbirini tutmuyordu. Şirketin sattığı iddia edilen ürünleri koyacağı deposu bile yoktu. Hem nerede üretiliyordu ki bu ürünler? Hangi fabrikada? Tüm bunları akıl hocasına anlatmak istiyordu.

İş çıkışı manava uğrayıp hocasının çok sevdiği yeşil eriklerden almış, yavaş yavaş Pierre Loti tepesine tırmanmıştı. Artık iyice yaşlanmış olan Yılmaz Hoca, bahçeli, tek katlı ve Haliç manzaralı evinde yalnız yaşıyordu. Elinde poşetiyle kapıyı çaldı.

Bahçedeki koltuklarda Haliç manzarasına karşı otururken, tuza buladıkları erikleri suyunu akıta akıta yiyor bir yandan da şirketin ne çevirdiğini anlamaya çalışıyorlardı.

Selma, mümkün olduğu kadar geç saatlerde mesaiye kalmış, hesapları incelemişti. Görünüşe göre hatırı sayılır miktarda kara para aklanıyordu. Kaynağı neydi? Halim selim, babacan görünlü Suat Bey, kim bilir hangi yasa dışı işin parasını aklıyordu? Dönen paranın şirketin dört ortağının üçü arasında paylaşıldığı görünüyordu. Olaylardan haberi olmayan sadece Kazım Bey gibiydi. İki olasılık vardı. Ya Kazım bu işten haberdar olursa itiraz edecek kadar dürüsttü, o nedenle dönen dolap ondan itinayla saklanıyordu ya da zaten olanları anlamayacak kadar saftı. Belki de her ikisi birden. Selma Kazım'ın işin içinde olmadığını görünce kendi kendine istemsizce odun ama masum, demişti.

Uzun uzun konuştuğuktan sonra ikisi de manzarayı seyrederken koltuklarında düşüncelere daldı. Emekli banka müdürü Yılmaz Yıldırım'ın alındaki çizgiler daha da derinleşmiş, gümüş rengindeki sakalına günün son ışıkları vururken, gözleri sanki uzaklarda bir şeyler arıyordu.

Gün geceye dönüp şehrin ışıkları bir bir yandığında sessizliği Yılmaz Hoca bozdu. “Bunları heyecanla gelip bana anlatmanın bir sebebi olduğunu düşünüyorum ama inşallah aklıma gelen değildir.”

Selma huzursuzca kıpırdandı. Yılmaz Hoca aklını okuyordu. Bir şey söylemedi.

Tekrar söze başladı yaşlı adam “İnsanoğlu kendisinin çok önemli olduğunu düşünür. Ölümsüz olduğunu, dünyanın onun etrafında döndüğünü zanneder. Ama bak...” Bir yandan eliyle gösteriyordu “Bu topraklarda yüzyıllardır pek çok insan yaşadı. Nice krallar, padişahlar, şehzadeler, paşalar, ağalar geldi geçti. Peki şimdi neredeler?” Yan taraftaki mezarlığı işaret etti. “İşte orada, mezarda. Senden, benden geriye sadece toprak kalacak. Yüzyıl sonra adımızı dahi kimse hatırlamayacak. O yüzden gel sen bu sevdadan vazgeç!”

Selma hâl diliyle itiraz edercesine başını yukarı kaldırdı. “Bu

para haksız yoldan elde edilmiş. Yakalanırlarsa devlet el koyacak. Ses etmezsem herkes cebini doldurmaya devam edecek. Şimdi ben bu paranın birazını alsam fena mı olur?”

Yılmaz Hoca endişeyle gülümsedi. “Diyorsun ki bal çanağını tutarken parmaklarımı neden yalamayayım? Peki ya bal zehirliyse?”

Selma geriye doğru yaslanırken, histerik bir kahkaha ile “Zehirliyse de biraz da biz ölelim hocam.” dedi.

Yılmaz Yıldırım, sakalını sıvazlarken gözlerini uzaklara, İstanbul silüetinin bittiği noktaya dikti. “Neden” diye sordu, “Neden almak istiyorsun bu parayı?”

Güldü Selma. “Çünkü alabilirim.” dedi. “Çünkü karşıma böyle bir fırsat çıktı. Çünkü o parayı almazsam tek başıma çırpındığım bu bataklıkta gittikçe batacağım. Çünkü hep soyguncular, üçkâğıtçılar kazanacak. Çünkü benim başka çarem yok.”

“Ama o zaman senin adın da üçkâğıtçılar, soyguncular tarafına yazılmaz mı?” diye sordu Yılmaz Yıldırım. Dönüp Selma’ya baktığında genç kızın bal rengi gözlerindeki yaşları fark etti. Kıyamadı! Selma neye karar verirse versin yardım edecekti zaten, başka çaresi yoktu. Çünkü tek başınaydı Selma. Kundağıyla çocuk esirgemenin merdivenlerine bırakılalı otuz dört, gencecik bir kızken yanına geleli on dört yıl olmuştu. Dal gibi zayıf, mevsim rüzgârlarına dayanıksız bu kızcağzın hikâyesini, titrek sesinden dinlemişti. O günden bu yana Selma’nın 1-0 geriden başladığı hayatında biraz olsun yüzü gülsün diye elinden geleni yapmış, bildiği her şeyi ona öğretmişti. Ama işine yarar diye verdiği bilgilerin böylesi bir duruma yol açacağını öngörememişti.

“Bu iş çocuk oyuncuğu değil.” diye uyardı Selma’yı. “Devlete yakalanırsan neyse de bu adamlara yakalanırsan yaşatmazlar seni.”

Selma’dan ses gelmeyince içini çekerek “Yaklaş.” dedi Selma’ya. Yapacaklarını anlatmaya başladı.

Öncelikle şirketin muhasebe sisteminin içine bir truva atı yerleştirmek gerekiyordu. Bunu yapmak Selma için zor olmayacaktı. Sonra şüphe çekmeden şirketten ayrılmalıydı.